

Lžíce

Mí rodiče se vzali 25. března 1928 v našem rodném Prostějově. Maminka jako dvacetiletá, tatínkovi už bylo skoro třicet let. Na svatební fotografii, která se náhodou zachovala, má maminka bílý krajkový závoj. Dostala věnem stolní a ložní prádlo z plátna, damašku a batistu s výšivkami a často s vyšitým monogramem. Také nádobí, postříbřené příbory a moderní příbory z nerezi.

Když Němci obsadili ČSR, museli jsme kromě všeho jiného odevzdat také postříbřené příbory; jak se maminka bála, když zjistila, že jedna lžičenka schází. Potom jsme byli posláni do ghetta Terezín, měli jsme povoleno vzít s sebou 50 kg. Každý z nás vzal s sebou lžíci, vidličku a nůž z nerezi.

Po válce jsme se vrátily - zázrakem - maminka, sestra a já, s námi to, co zbylo z věcí, které jsme vzaly s sebou před třemi lety. V březnu 1949 jsme odjely do Izraele. Maminka zase rozdělila náš majetek na tři díly, věděly jsme, že nebudeme bydlet spolu. Dostala jsem středně velikou nerezovou lžíci, která se s námi vrátila z Terezína. Dokud mé děti byly malé, jedly s ní polévky a kaše, potom, co vyrostly, je lžíce má a používám k jídlu jenom ji. Když byla má první vnučka Inbal malá, jedla s mou lžící, když byla u nás. Přeji si, aby mi bylo dáno jíst s mou lžící až do konce mých dnů.

